

Výjezdní seminář z obchodního práva

OZ A ZOK - stále jako nové

8 - 10. dubna 2016

Srovnání postavení jednatelů, tvoří-li individuální, nebo kolektivní orgán

Michaela Kubíčková

3. ročník PF UK

Resumé

Tento příspěvek se vnuje problematice postavení jednatelů v závislosti na tom, zda tvoří individuální nebo kolektivní orgán. Pozornost je věnována zejména jejich rozhodování a způsobu přijímání rozhodnutí dle nového Obchodního zákoníku, Zákona o obchodních korporacích a judikatury, jako je například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 880/2015. Součástí jsou možná i řešení otázek, na které dosud v praxi není jasná odpověď.

1. Úvod a cíl práce

Obchodní korporace jsou v současné koncepci nesvéprávnosti nadány pouze právní osobností. Samy o sobě nemají vlastní vůli. Tu jim primárně dávají jejich vlastníci a projevují ji zejména jejich statutární orgány, jejichž jednání se obchodní korporaci přičítá. České korporáční právo tak v souladu s prvorepublikovou právní úpravou předpokládá oprávnění fyzické osoby jednat jménem obchodní korporace, tedy jednatelské oprávnění. Co se týče společnosti s ručením omezeným, jednatelským oprávněním disponuje podle současné právní úpravy buď právě jeden, nebo více jednatelů. Tak tomu bylo i v předešlých právních úpravách, ne vždy však bylo jasné, kdy v případě vícero jednatelů tito tvoří kolektivní statutární orgán, a kdy jsou každý sám individuálním statutárním orgánem. Odpověď na tuto otázku sice Zákon o obchodních korporacích výslovně a relativně jasně řeší v ustanoveních § 44 odst. 5 a § 194 odst. 1 a 2, a to na rozdíl od Obchodního zákoníku, postavení jednatelů dle konkrétního charakteru statutárního orgánu však nezůstává bez otazníků.

Cílem této práce je postavení jednatelů popsat a uvést některé sporné otázky, které právě ohledně jejich postavení vyvstávají v závislosti na tom, zda jednatelé tvoří

kolektivní či individuální orgán, a dále poskytnout možná řešení situací a zamyslet se nad jejich důsledky.

2. K postavení jednatelů obecně

2.1 Působnost jednatele

Jednatel jako statutární orgán společnosti s ručením omezeným má v organizaci společnosti významnou pozici, jeho působnost je široká a odráží se jak dovnitř společnosti, tak navenek, a její podstatou je řízení společnosti. V rámci vnitřní působnosti náleží jednatelem ze zákona obchodní vedení společnosti, rozhodování o provozních záležitostech, vedení účetnictví a evidencí, a řízení společnosti jako fungující obchodní korporace. Vnější působnost jednatele spočívá v oprávnění jednat za společnost ve všech věcech, čili generální zástupčí oprávnění.

Generální zástupčí oprávnění však neznamena, že není nijak limitováno. Jeho omezenost vychází ze zákona, může být ale také stanovena zakladatelským právním jednáním, kdy však v podobě vnitřních omezení nemá účinky vůči třetím osobám. Specifickým limitem je určení způsobu zastupování statutárním orgánem, který je povinně zapisován do obchodního rejstříku. Nedodržení způsobu zastoupení účinky vůči třetím osobám má, a s ohledem na princip materiální publicity, který se na něj vztahuje, pak společnost není právním jednáním statutárního orgánu, učiněným v rozporu se způsobem zastoupení uvedeným v obchodním rejstříku, pro společnost závazné, lépe řečeno nepřičítá se jí vůbec.

Kromě výše popsaného jednání za společnost, přísluší jednatelem také o takovém jednání rozhodnout, a to ve smyslu zda - li bude, nebo nebude učiněno. Vnitřní rozhodnutí, které vlastnímu jednání předchází, nemusí být vždy ve stejném režimu jako jeho učinění. V případech, kdy tomu tak není, je právě klíčové zda - li statutární orgán v podobě více jednatelů je orgánem kolektivním, či individuálním.

Podstatou jednatele jako individuálního orgánu je, že jeho rozhodnutí je samostatným rozhodnutím, tedy rozhodnutím jediného člena. Naproti tomu kolektivní orgán rozhoduje ve sboru a každý člen má právo se na rozhodnutí podílet.

Při rozhodování individuálního orgánu, je tedy často samotné jednání zároveň rozhodnutím o provedení takového jednání. Rozhodnutí kolektivního orgánu o právním jednání však vyžaduje, aby předcházelo jeho vlastnímu provedení, tedy aby

žádný z členů kolektivního orgánu nebyl obejit a měl možnost uplatnit v rozhodování svůj vliv.

2.2 Zákonná úprava v minulosti

Volba mezi jedním či vícero jednatelem byla zakladatelům dána již první zákonnou úpravou, která na našem území připustila formu společnosti s ručením omezeným. Tou byl zákon č. 58/1906 z. ř. o společnostech s omezeným ručením, jež upravoval zřízence společnosti v prvním titulu pod názvem "Jednatelé (Představenstvo)". „Slovo představenstvo bylo doplněno v komisi panské sněmovny, aby bylo zcela nepochybné, že jeli více jednatelem, tvoří jeden orgán a postavení tohoto orgánu je totožné s postavením představenstva v akciové společnosti. Za účinnosti zákona o společnostech s ručením omezeným, tak nikdo nepochyboval o tom, že je-li více jednatelem, nejde o individuální orgány, ale o jeden kolektivní orgán.“¹

Méně jasný byl však Obchodní zákoník, z jehož úpravy se pojetí jednatelem jako individuálního nebo kolektivního orgánu vyčíst nedá. Za jeho účinnosti doktrína, judikatura ani praxe jednotného názoru nedošly.

Nyní nad otázkou zda - li více jednatelem tvoří kolektivním nebo individuální orgán již složitě přemýšlet nemusíme. Zákon o obchodních korporacích nám řešení této otázky poskytuje v ustanovení § 44 odst. 5 a v ustanovení § 194 odstavec 2 z. o. k.. Je zde tedy ponecháno na vůli zakladatelem společnosti, jaký charakter jednatelem určí ve společenské smlouvě při založení společnosti. Zákon o obchodních korporacích sice objasnil spor vedený za účinnosti obchodního zákoníku, avšak určité situace zůstávají nevyřešeny a budou popsány dále.

3. Postavení jednatelem jako individuálních orgánů

3.1 Generální avšak ne nezávislé zástupčí oprávnění

¹ HERMAN OTAVSKÝ, K. VŠEOBECNÝ ZÁKONÍK OBCHODNÍ A POZDĚJŠÍ NORMY OBCHODNÍHO PRÁVA V ZEMÍCH HISTORICKÝCH, I. Díl. Praha: Československý kompas, 1929, str. 710

Statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je každý jednatel, ledaže společenská smlouva určí, že více jednatelů tvoří kolektivní orgán. Bez výslovného určení ve společenské smlouvě, je tedy každý z více jednatelů orgánem individuálním a společnost s ručením omezeným tak nemá statutární orgán jeden, ale vícero, odpovídající počtu jednatelů vyjmenovaných v zakladatelském právním jednání. Každému takovému jednatele přísluší generální zástupčí oprávnění a samostatné řízení firmy, neznamena to však, že taková působnost není limitována ničím dalším, než jsou výše jmenovaná omezení. To by totiž mohlo vést k protichůdným rozhodováním v rámci společnosti a jednání individuálních jednatelů, která by takto protichůdně byla učiněna, by se společnosti nepřičítala. Tyto situace by pak vedly k neefektivnímu řízení firmy.

3.2 Vliv shody na obchodním vedení

Zákon o obchodních korporacích tak vyžaduje pro rozhodování jednatelů spadajících do obchodního vedení, netvoří-li kolektivní orgán, souhlas většiny z nich, neurčí-li společenská smlouva jinak (§ 195 odst. 1 z.o.k.). Je-li tedy obchodní vedení učiněno jedním z více individuálních jednatelů, mělo by mu předcházet rozhodnutí pro jeho učinění odsouhlasené většinou jednatelů a můžeme ho tak zařadit do sdílené působnosti. Žádný mechanismus přijímání takových rozhodnutí v případě, že jednatelé jsou individuálními statutárními orgány však není zákonem popsán, ani vyžadován. Předpokladem tedy je, že souhlas většiny jednatelů potřebný k přijetí rozhodnutí o obchodním vedení není nutné přijmout formálním způsobem. Není tedy nutné o skutečnosti, která má být učiněna, společně jednat, svolávat všechny jednatele, ani pořizovat o jejich souhlasech zápisy. Jednatel tak může učinit rozhodnutí bez informování nutně všech ostatních statutárních orgánů, aniž by tak porušil povinnost řádného výkonu funkce. Postačí, pokud shodnou vůli má většina, tedy projeví-li ji alespoň konkludentně. Na základě výše uvedeného se tak na jednatele, kteří jsou individuálními statutárními orgány, nepoužije úprava ustanovení § 156 odst. 1 NOZ.

Co do otázek týkajících se obchodního vedení a pro ně stanoveného většinového souhlasu, zákon nechává zakladatelům společnosti ještě možnost, upravit tuto povinnost pro jednatele, kteří tvoří kolektivní orgán, ve společenské smlouvě jinak

(§ 195 odst. 1). Společnost tedy v tomto směru není omezena tím, že musí jít nutně o hlasování většinové. Lze například ve společenské smlouvě stanovit, že postačí 2 hlasy ze 4. (Jak vyplývá z komentáře). Takováto alternativa počítá s teoretickými situacemi, kdy například jeden ze čtyř jednatelů nebude moci o rozhodnutí hlasovat. Na paměti však musí zakladatelům zůstat, že při takovémto stanovení způsobu rozhodování o záležitostech obchodního vedení, může dojít k přijetí dvou zcela protichůdných názorů, tedy vlastně žádnému z nich a rozhodování se tak může snadno zablokovat. Takové řešení není dle mého názoru šťastné, nicméně zákon ho nevylučuje.

Způsobnost zavazovat společnost právním jednáním má každý z jednatelů a skutečnost, zda - li je společnost učiněným právním jednáním zavázána, závisí mimo jiné na dodržení způsobu zastoupení uvedeném v obchodním rejstříku. Právě způsob zastoupení nám mimo jiné určuje, je-li zastoupení působností sdílenou či individuální, a to i v konkrétně určených situacích, jež mohou být různě podmíněny.² „Zastupuje-li právnickou osobu člen jejího orgánu, způsobem zapsaným do veřejného rejstříku, nelze namítat, že právnická osoba nepřijala potřebné usnesení, že usnesení bylo stíženo vadou, nebo že člen orgánu přijaté usnesení porušil (§ 162 NOZ). Z hlediska platnosti jednání, které za společnost učinil člen statutárního orgánu, tak zásadně nerozhoduje, zda se řádně završily rozhodovací procesy, které v dané společnosti měly rozhodnutí předcházet, či zda jednající člen postupoval v souladu s jejich závěry.“³ Dojde - li tedy k jednání dle stanoveného způsobu,

² Jak ve svém odborném článku vysvětluje Petr Čech “variant, jak nastavit způsob zastupování členy statutárního orgánu za společnost, je celá řada. Vedle tradičních krajních poloh, tedy na jedné straně vždy samostatného zastupování ve všech věcech každým z členů (která se dle § 164 odst. 2 NOZ prosadí vždy, když společenská smlouva, zakladatelská listina či stanovy neurčí jinak), anebo na straně druhé vždy společného jednání dvou či více členů, rovněž ve všech věcech (princip čtyř a více očí), lze uvažovat též o různých stupních modalit a kombinací těchto mezních variant. V praxi se předně způsob zastupování stupňuje dle pozice jednajícího člena (předseda představenstva vždy samostatně, místopředseda vždy s jedním dalším členem, zbylí členové vždy tři společně). Jak potvrzuje dosavadní judikatura (viz Metodické aktuality / Účetní poradce, č. 6/2013), představitelné jsou i varianty podmíněné. Zakladatelské právní jednání by kupříkladu mohlo předepsat společné zastupování dvou či více členů, současně ale určit, že jestliže některý z těchto členů splní stanovenou podmínku (například k tomu bude celým orgánem pověřen či jej tento orgán jmenuje do určité funkce – třeba generálního ředitele), kvalifikuje se tím do režimu samostatného zastupování.

³ Čech, P.: Jednání (za) podnikatele / obchodní společnost po rekonstrukci, Metodické aktuality (Svaz účetních), 1/2015), str. 4 až 55 - výňatek - str. 5, část 1.4.1.1.

společnost je právním jednáním vázána i když jednání například v oblasti obchodního vedení neprojevuje vůli většiny jednatelů. Souhlas většiny jednatelů nutný k učinění právního jednání jednatele týkající se obchodního vedení tak není nutný k právním účinkům tohoto jednání, absence nezpůsobuje jeho neplatnost. Má ovšem vliv na řádný výkon funkce jednatele a jeho absence může způsobit povinnost k náhradě škody dle ustanovení § 2913 o.z..

4. Postavení jednatelů jako kolektivního orgánu

4.1. Zakotvení ve společenské smlouvě

Pokud má být vícero jednatelů ve společnosti s ručením omezeným považováno za kolektivní orgán, zákon o obchodních korporacích vyžaduje, aby byla tato skutečnost zakotvena ve společenské smlouvě. Tato nutnost dopadá i na společnosti vzniklé již před účinností tohoto zákona, a to i přesto, že tyto společnosti, aniž by o tom jejich společenská smlouva výslovně hovořila, svůj statutární orgán za kolektivní považovaly a upravovaly dle toho např. způsob jednání jménem společnosti. Ve společnostech, které svou společenskou smlouvu neupravily ve smyslu ustanovení § 44 odst. 5, tak mohlo po počátku účinnosti zákona o obchodních korporacích dojít ke změně jejich vnitřních poměrů. O tom se však z obchodního rejstříku vždy nedočteme. Podle § 25 odst 1 písm. k) rejstříkového zákona sice lze do obchodního rejstříku zapsat tzv. jiné důležité skutečnosti, nicméně povinnost uvádět, zda - li jsou jednatele kolektivním či individuálním orgánem, zakotvena není.

4.2. Formálnost spojená s kolektivním orgánem a jeho rozhodováním

Rozhodování jednatelů tvořících kolektivní orgán, je upraveno jak v občanském zákoníku, tak v zákoně o obchodních korporacích. Obecná úprava kolektivního orgánu obsažená v Občanském zákoníku je pro rozhodování jednatelů dále rozvinuta v ustanoveních § 440 a § 444 z.o.k., a to díky § 194 odst. 2 z.o.k., jež na jejich použití odkazuje. Rozhodování jednatelů jako kolektivního orgánu tak podléhá úpravě rozhodování představenstva akciové společnosti.

Z povahy kolektivního orgánu vyplývá, že rozhoduje ve sboru (156 odst.1 NOZ). K rozhodování jednatelů je možno přistoupit, pokud se ho účastní většina všech jednatelů.⁴ Každý jednatel má pouze jeden hlas, čímž je vyjádřeno jejich rovné postavení. Rozhodnutí je přijato, hlasovala-li pro něj alespoň většina zúčastněných jednatelů s tím, že většina může být pro různé typy rozhodnutí stanovena společenskou smlouvou různě.⁵ Pro případ dosažení rovnosti hlasů, má rozhodující vliv předseda (§ 158 odst. 3 o. z.). Tímto se dostáváme k postavení předsedy jednatelů, který je dle některých přístupů právě hlavním rozdílem v postavení jednatelů jako individuálního či kolektivního orgánu.

Povinnost jednatelů zvolit si svého předsedu je zakotvena v § 44 odst. 3 z.o.k. Z dikce zákona plyne, že předsedu volí samotní jednatelé. Funkce předsedy jednatelů je základním východiskem pro rozhodování v případě rovnosti hlasů, zastupování v občanskoprávním a správním řízení a pro zastupování společnosti ve vztahu k zaměstnancům. Tyto povinnosti, však mohou být společenskou smlouvou dále rozšířeny, upraveny, popřípadě i vyloučeny. Společenská smlouva tak například může určit, že v případě patových situací má rozhodující hlas jiný jednatel, čili člen statutárního orgánu; dále může být společenskou smlouvou jiná osoba určena pro zastupování před soudy; společenská smlouva může na bedra předsedy naklást jiné další povinnosti. Společenská smlouva také může vyloučit zákonné ustanovení § 44 odst. 3 z.o.k. "To by měla učinit zejména v případech kdy má společnost pouze dva jednatele, neboť tehdy povede rozhodující hlas předsedy k faktickému přenesení oprávnění rozhodovat na jedinou osobu."⁶

Samotný průběh jednání jednatelů není zákonem upraven, k tomu mají jednatelé možnost přijmout jednací řád, v němž například mohou určit, jak se jednání svolává a podobně.

4.3. Povinnost zápisu o rozhodování jednatelů

⁴ Zmiňuji účast, jelikož k hlasování není nutná fyzická přítomnost, ale je možné ho provést pomocí technických prostředků.

⁵ Je však nutné takové různé situace ve společenské smlouvě konkrétně stanovit. zaměstnancům.

⁶ JUDr. Lucie Josková, Ph.D., LL.M.: Jednatelé jako kolektivní orgán, Rekodifikace a praxe 10/2013, str. 3

Formalizaci rozhodování jednatelů tvoří - li kolektivní statutární orgán, naznačenou výše, dále podporuje povinnost jednání jednatelů a jejich výsledky evidovat. Přesněji řečeno ustanovení § 440 odst.1 a 2 z.o.k. ukládá povinnost zápisů, konkrétně povinnost zaznamenávat členy, kteří hlasovali proti návrhu rozhodnutí nebo se hlasování zdrželi a ty jmenovitě v zápisu uvádět (§ 440 odst. 2 z.o.k.).

Jednání jednatelů má tak kromě svého předsedy ještě zapisovatele a předsedajícího, který však nemusí být osobou shodnout s předsedou jednatelů. Předsedající předsedá jen určitému jednání o rozhodnutí a jeho hlas není v případě rovnosti hlasů rozhodující (pokud tedy není zrovna osobou k tomu určenou dle společenské smlouvy).

Zápis a v něm jmenovité určení toho, jak jednatele hlasovali má pro postavení jednatelů zásadní význam, co se týká odpovědnosti za škodu způsobené jednatelem společnosti (§53). Zápis také nepřímo eviduje ve své příloze přítomných i ty, kteří by se například své odpovědnosti chtěli vyhnout, a na jednání se nedostavili. Pro takové se uplatní právní domněnka, že hlasovali pro přijetí rozhodnutí (§ 440 odst. 3).

Zápis z jednání je významný i pro případnou trestní odpovědnost, kdy judikatura v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 5 Tz 43/98 (Rt 23/1999) dovodila možnost trestní odpovědnosti fyzických osob, která vzniká naplněním znaků konkrétního trestného činu, bez ohledu na to, zda k němu případně došlo v rámci právnické osoby. Každý jednatel tedy může v rámci hlasování v obchodní korporaci naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu.

4.4 Sdílená vs. samostatná působnost

Jednatelé, ačkoli tvořící kolektivní orgán, stále disponují generálním zástupčím oprávněním, tedy zavazovat společnost ve všech věcech. “Měl-li o věci rozhodnout celý vícečlenný statutární orgán a ten tak neučinil, právnická osoba by sice byla jednáním člena statutárního orgánu vázána, byl-li by dodržen stanovený způsob

zastoupení, ale jednající by tím porušil vnitřní pravidla právnické osoby, a tím i povinnost vykonávat funkci s péčí řádného hospodáře.”⁷

I pro jednatele tvořící kolektivní orgán, jejichž právním jednáním za společnost by mělo předcházet sborové rozhodování, lze stanovit v souladu s ustanovení § 156 odst. 2, že každý z jednatelů má samostatnou působnost v určitém oboru či oblasti a vytvořit tak z ustanovení § 156 odst. 1 výjimku. V takovém případě pro přijetí rozhodnutí spadajícího do oboru určeného konkrétnímu jednatele, může tento jednatel realizovat rozhodnutí bez předchozího projednání s ostatními a ostatní jednatele nejsou oprávněni do jeho rozhodování zasahovat. Skutečnost, že jim určitá oblast nepřísluší k rozhodování, je ovšem nezavazuje povinnosti dohlížet, jak je tato povinnost spravována. Zanedbali - li by svůj dohled, mohli by čelit povinnosti nahradit škodu, a to společně s jednatelem, jehož jednání případně k primárnímu vzniku škody vedlo. Pokud by však svůj dohled zanedbali, za vzniklou škodu by neodpovídali.

4.5 Možnost kooptace

Ustanovení § 194 odst. 2, jež odkazuje na použití ustanovení § 444 pro postavení jednatelů, nabízí jednatelům jako statutárnímu orgánu kolektivní povahy jednu pro společnost nezanedbatelnou výhodu. V souladu s § 444 tak může být situace, kdy se počet jednatelů sníží, avšak ne pod polovinu, řešena kooptací. Takto jmenování náhradní jednatele musí být na příštím jednání valné hromady schváleni, a tímto okamžikem počíná běžet i jejich funkce. Pravidlo, že jednatele volí valná hromada, tímto tedy není narušeno.

Snížení počtu jednatelů má však ještě další řešení, které může být použito, pouze pokud jsou jednatele kolektivním orgánem. Je jím volba náhradníků upravená v § 444 odst. 2 z.o.k.. Volba náhradníků přísluší valné hromadě stejně tak jako volba jednatelů. Valná hromada by současně s náhradníky zvolila i jejich pořadí, ve kterém by náhradníci nastupovali na místa po jednatelech (§444 odst. 2 z.o.k.). Valná

⁷ K. Eichlerová: Jednatelé - kolektivní nebo individuální orgán?, Rekodifikace a praxe 7-8/2015, str. 35

hromada tak má při tomto způsobu řešení od počátku kontrolu nad tím, kdo povede společnost.

Výše uvedená řešení jsou výhodou především z finančního hlediska, jelikož se tak společnosti mohou vyhnout výdajům spojeným se svoláním a uskutečněním valné hromady, která by při absenci výše zakotvených způsobů řešení ve společenské smlouvě musela být extra svolána, aby tak vyhověla ustanovení § 198 z. o. k. a nový jednatel byl zvolen do jednoho měsíce (takový postup se uplatní v případě snížení počtu jednatelů, kteří jsou individuálními orgány).

5. Sporné otázky a jejich možná řešení

Na základě výše uvedeného je možno odpovědět na některé otázky související s postavením jednatelů.

Například: „Jaký je vlastně rozdíl v rozhodování jednatelů v případě, kdy jednatelé tvoří kolektivní orgán a v případě, kdy tvoří orgán individuální, avšak předmětná věc náleží do jejich sdílené působnosti?“

I přesto, že přijetí rozhodnutí v obou výše naznačených případech předpokládá součinnost vícero jednatelů a jejich většinově vyjádřený souhlas, je zde podle mého názoru jeden hlavní rozdíl a tím je formálnost přijetí takového souhlasu. V kolektivním orgánu bude rozhodnutí přijato formálním způsobem, s evidencí hlasování v zápise, a dle případně existujícího jednacího řádu. V případě jednatelů individuální povahy pak formální způsob přijetí zachován být nemusí. Postačí, bude – li souhlas ostatních jednatelů například vyjádřen konkludentně. Není zde třeba jednatele svolávat, či oslovovat nutně každého z nich.

Další možnou nevyjasněnou otázkou může být: „Je vždy nutné, aby kolektivní orgán přijmul svého předsedu?“ Podle mého názoru předseda pro kolektivní orgán nezbytný není. Jeho hlavní funkce naznačené výše, může vykonávat v závislosti na společenské smlouvě i jiná osoba. V některých případech je zvolení předsedy přímo nežádoucí, jako je tomu, pokud má společnost jednatelé pouze dva, a zvolení předsedy by tak způsobilo jejich nerovné postavení.

A dále například: „Jaký je rozdíl v postavení jednatelů vůči zaměstnancům, tvoří – li kolektivní, či individuální orgán?“ Odpověď na tuto otázku poskytuje Nejvyšší soud

ve svém rozhodnutí pod sp. zn. 29 Cdo 880/2015, kde především upřesňuje použití ustanovení § 164 o. z.. Pro případ jednatelů tvořících kolektivní orgán je vyloučen z použití § 164 odst. 2 a ve vztahu k zaměstnancům se použije pouze ustanovení § 164 odst. 3. Dle této úpravy tedy kolektivní statutární orgán jedná ve vztahu k zaměstnancům společnosti prostřednictvím svého předsedy. Tuto působnost může vykonávat i jiný z jednatelů, avšak pouze je - li tak určeno ve společenské smlouvě nebo na základě listiny dokládající takové pověření, kterou je zápis ze zasedání jednatelů, na kterém byl člen představenstva tímto pověřen. Pracovněprávní záležitosti mohou být také delegovány na jiný orgán či osobu ve společnosti. (§168 a 430 n.o.z.). Naopak pro případ jednatelů, kteří jsou individuálními statutárními orgány se ustanovení § 164 odst. 3 nepoužije a ve vztahu k zaměstnancům jedná za společnost kterýkoliv z jednatelů.

6. Závěr

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že hlavním dopad má postavení jednatelů jako kolektivní či individuální orgán na vnitřní uspořádání a rozhodování společnosti. Hlavní rozdíl spatřuji zejména ve způsobu přijímání rozhodnutí statutárního orgánu, ve vazbě jednatelů na sebe navzájem a v odpovědnosti, kterou v souvislosti se svou funkcí nesou, která zde popřípadě může být nejen za své jednání a následný osud společnosti, ale i za jednání druhých jednatelů. Mimo osvětlení zákonné úpravy a postojů odborníků z této oblasti bylo snahou příspěvku upozornit na stav a situace, jež je dobré ve společenské smlouvě zakotvit či jinak upravit, a s nimi spojené důsledky.

7. Prameny

Odborná literatura:

- Rekodifikace a praxe 7-8/2015, K. Eichlerová: Jednatelé - kolektivní nebo individuální orgán?;
- Metodické aktuality (Svaz účetních), 1/2015, Čech P.: Jednání (za) podnikatele / obchodní společnost po rekodifikaci;

- Rekodifikace a praxe 10/2013, JUDr. Lucie Josková, Ph.D., LL.M.: Jednatelé jako kolektivní orgán;
- Herman Otavský, VŠEOBECNÝ ZÁKONÍK OBCHODNÍ A POZDĚJŠÍ NORMY OBCHODNÍHO PRÁVA V ZEMÍCH HISTORICKÝCH, I. Díl. Praha: Československý kompas, 1929;
- Stanislava Černá, Ivana Štenglová, Irena Pelikánová a kolektiv, Právo obchodních korporací, Wolters Kluwer, 2015
- Bílková, Černý, Čuhelová, a kolektiv, Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654), 1. vydání, 2014
- Štenglová, Havel, Cileček, Kuhn, Šuk, Zákon o obchodních korporacích, 1.vydání, 2013

Normativní právní akty:

- Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník
- Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)
- Zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob
- Bílková, Černý, Čuhelová, a kolektiv, Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654), 1. vydání, 2014
- Štenglová, Havel, Cileček, Kuhn, Šuk, Zákon o obchodních korporacích, 1.vydání, 2013

Judikatura:

Nejvyšší soud: 29 Cdo 880/2015, 5 Tz 43/98 (Rt 23/1999)

Internetové zdroje:

www.beckonline.cz